

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. március 30.
(Nagyszombat este)**

Szepesy László

AZ ÚR NEM HALLGAT

Alapige: Lukács 23,52-53

„Ez (József) odamenvén Pilátushoz, elkéré a Jézus testét. És levévén azt, begöngyölé azt gyolcsba, és helyezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Megváltó Úr Jézus Krisztusunk, hogy eljöttél értünk! Köszönjük, Urunk, hogy szenvedtél a golgotai kereszten, nem pusztán fizikai fájdalommal, hanem valóban a Te lelkedben hordozva a bűneinket. És köszönjük, Urunk, hogy nem pusztán ebben a világban szenvedtél értünk, hanem halálod után valóban poklokra szálltál, és elszenvetted a mi mennyei Atyánk haragját, amelyet nekünk kellene elszenvednünk.

Köszönjük, Urunk, hogy a Te váltságod, a Te áldozatod tökéletes, mindenre elégséges; nem pusztán ezen a földön, hanem valóban a másvilágon is. És köszönjük, hogy feltámadva, legyőzve a halált, nekünk az örök élet ígérését adtad! Köszönjük, hogy bennünket is részesítesz ebben a győzelemben, köszönjük, hogy ebben a reménységben élhetjük mindennapjainkat, és köszönjük, hogy láthatjuk már, hogy Te dicsőségesen uralkodsz mindenek felett!

Kérünk, Urunk, add, hogy egyre inkább mindenben Téged láthassunk meg, hogy minden nap felragyogjon előttünk ez a Te győzelmed, a Te hatalmad, a Te fenséged, és add, hogy életünket akaratod szerint alakíthassuk! Add, hogy meghaljunk mi is a bűnnek, és feltámadjunk és éljünk Teneked!

Kérünk, Urunk, hogy Igéd által formáld szívünket, és küldd el Szentlelkedet, amely megtanít bennünket a Te dolgaidra és emlékeztet bennünket arra! És kérünk az engedelmesség lelkéért is, ajándékozz meg bennünket ezzel, hogy hirdethessük, milyen csodálatosan cselekedtél velünk! Kérünk, így áldd meg mai alkalmunkat is, szólíts meg Igéden keresztül, ahogyan csak Te tudsz, és adj nekünk halló szívet és engedelmes lelket! Kérünk, hogy tedd ezt meg kegyelmedből, ahogyan már megcselekedted! Áldott legyél, Urunk, hogy ígéreted szerint velünk vagy, áldjuk nevedet örökkön-örökké!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvéreim! Ha össze szeretném foglalni az igehirdetésemet egy mondatban, úgy foglalnám össze, hogy Istent nem lehet elhallgattatni! Bár sokféle úton-módon próbálja ezt megtenni az ember újból és újból, de még sem fog sosem sikert aratni. Jézus Krisztust is sokféleképpen próbálták megakadályozni abban, hogy hirdesse az evangéliumot, de sem a rágalom, sem a szegény voltára való utalgatás, sem az ördögi megszállottsággal való vádaskodás, sem a fondorlatos kérdések, sem semmi más nem volt képes rábírní Őt arra, hogy hallgasson az evangéliumról. Meg kellett őt ölni ahhoz, hogy ne hirdesse az Isten országának közeledtét, és azt, hogy meg kell térnünk. De amikor látszólag le is győzték Őt, amikor sokan úgy gondolhatták, hogy vége mindennek, Isten még akkor is támasztott egy újabb szemtanút, egy újabb tanítványt, aki tettével bizonyosságot tett amellet, hogy Jézus az igazságot hirdette, és jogtalanul végezték ki Őt. Ez a bizonyoságtévő arimáthiai József volt.

Isten őt választotta ki arra a feladatra, hogy akkor szólaljon fel, amikor mindenki hallgat, amikor mindenki retteg, amikor látszólag a gonoszok uralkodnak. Mert Isten ilyen időben is támaszt embereket, akik kiállnak az igazság mellett, akik nem törődve a veszéllyel, Krisztus mellé állnak, és ha kell, szembefordulnak akár az egész világgal. Isten ugyanis sosem hallgatja el az igazságot. Mindig hirdeti azt. Lehet, hogy nem olyan zajosan, mint a „*feszítsd meg*”-et kiáltó nép, lehet, hogy nem tömegekkel, hanem csak egy-két emberen keresztül, lehet, hogy látszólag elkésve, Jézus halála után, de az igazság mindig felragyog. Isten arimáthiai Józsefen keresztül elkezd felmagasztalni a Fiát, és hirdetni, hogy ami történt, az emberi go-

noszság következménye volt. Ugyanis azzal, hogy József tisztességes temetést biztosított Jézus számára, azt ismerte el, hogy a kivégzés, a főpapok ítélete, a rómaiak kegyetlensége mind-mind jogtalan és igazságtalan volt. Mielőtt Isten a feltámadás által mindenkinél jobban megdicsőíti Fiát, egy csendes férfi által is megteszi, kevésbé látványos módon. Nem húsvét dicsősége még ez, de Jézus Krisztus melletti állásfoglalás volt. Egyértelműen Isten munkája volt ez, hisz József korábban félt a zsidóktól és nyíltan nem merte felvállalni Jézus követését. A keresztt azonban megváltoztatta őt. Jézus ígérete beteljesedett: „Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (János 12,24). József Jézus halálának első gyümölcsei közé tartozott. Nézzük meg alaposabban, hogy mi változott meg ennek az embernek az életében, a Lélek milyen gyümölcsöket termelt őbenne Jézus halála által. Az első változás, amiről szó lesz, a félelem leküzdése, az Istentől kapott bátorság, második a szégyen vállalása, a harmadik pedig az áldozathozatal.

Az első dolog tehát, amiben észre kell vennünk, hogy Jézus halála nagy változást hozott József életében, hogy mennyire merte nyíltan felvállalni, hogy az Ő tanítványa volt. János evangélista leírja, hogy amíg Jézus élt, addig József csak titkon szimpatizált vele, de a zsidóktól való félelme miatt nem merte nyilvánosan követni Őt. Ez, valljuk be, eléggé különös: ugyanis sem Jézus tanítása, sem emberek iránti szeretete, de még csodái sem adtak neki elég bátorságot ahhoz, hogy az evangélium ügye mellé álljon, hogy támogassa Őt. Pedig nem lett volna egyedül, hisz Krisztust szinte mindig egy tömeg követte. De mindezek nem voltak elegendőek József számára, hogy nyíltan keresztyénné, azaz Krisztust követővé legyen. Amikor viszont látszólag vége lett mindennek, amikor a Mestert megölték, amikor minden tanítványt sikerült megfélemlíteni és elhallgattatni, amikor az ügy veszni látszik, akkor áll elő, és tesz bizonyosságot Jézus igazsága mellett. De mégis mi készítette erre, mi változott meg? Úgy gondolom, hogy Jézus halála volt az, amin keresztül Isten elgondolkodtatta és megváltoztatta ezt az embert. Nem hiszem, hogy József tisztában lett volna a keresztt igazi jelentőségével, a helyettes áldozattal, azzal, hogy Jézus a mi bűneinket hordozva szenvedte el Isten büntetését. Mindezek még nem jelentettek ki számára. Valami mást látott meg, ami erőt és bátorságot adott neki cselekedni.

Ez pedig Jézus bátorsága lehetett. József ugyanis félelemtől megkötözött ember volt. Félt attól, hogy a többi zsidó, különösen pedig a vezetők mit fognak szólni, tenni, ha megtudják, hogy egyetért Jézus Krisztus tanításával. A nagy veszteség, a fájdalom képe lebegett előtte, és rettegett attól, hogy ezek bekövetkezhetnek. Addigi élete, anyagi helyzete, társadalmi pozíciója értékesebb volt még számára, mint sem hogy mások haragját, bántását elviselje, vagy hogy a körülötte élők nemtetszésével kelljen nap, mint nap együtt élnie. Nem érte meg neki Jézust követni.

Azonban egyszer csak szembesült mindazzal, amitől félt – Jézussal ugyanis mindez megtörtént. Tanítványai elhagyták, látta, hogy társadalmilag a népszerű rabbiból megátkozott bűnöző lett, a vezetők elfogták, megalázták, megkínóztatták, és halálra ítélték. Sok szenvedésen kellett keresztülmennie. Jézusban szembesült saját félelmével. Gondolhatnánk, hogy ezek után még inkább kétségbe eshetett volna. Ha ugyanis a Mesterrel ezt merik tenni, akkor a tanítványaival ne mernék? És ha már a Tanító halott, akkor kerülnek sorra a tanítványok. Ha eddig hallgatott, most még inkább lett volna rá oka. Azonban mindaz, ami a Golgotán történt, nem hogy megfélemlítette volna, hanem épp hogy felbátorította. Miért? Mert Jézus Krisztus szenvedésében nem azt látta meg, hogy mennyire kell félnie mindettől a szenvedéstől! Jézus szenvedett, de mégsem ez látszott rajta. Jézus a kereszten imádkozott az Őt kínzókért! Jézus a kereszten legyőzte a szenvedést! József meglátta Isten erejét a szenvedő Krisztusban. Azt, hogy Isten erősebb a szenvedésnél, és ezért a szenvedés, a veszély annyira már nem is félemlítette meg. Meglátta, hogy ha a félelemnek enged, akkor Isten erejétől fosztja meg magát, ami a mi erőtlenségünkön keresztül mutatkozik meg.

És Isten csodálatos bátorságot adott neki. Olyat, amely képes mindent kockára tenni Jézusért. Gondoljunk bele: József szembeszállt a főpapok által kimondott ítélettel, akik átkozottnak és Isten káromlónak nyilvánították Krisztust, és nem hagyta, hogy elátkozott ember módjára egy gödörbe tegyék holttestét, hanem tisztességes temetést biztosított neki. Nem törődött azzal, hogy az előtt a bíró előtt, aki halálra ítélte Őt, önmagát Jézus tanítványának vallja az által, hogy elkéri tőle a testét. Nem félt a zsidók haragjától, akik még inkább veszét akarhatták amiatt, hogy Pilátustól, ettől a hitetlen elnyomótól, kérni merészelt egy szívességet, ráadásul egy tévtanító, ámító férfi miatt.

József mindent kockára tett: vagyonát, pozícióját, hírnevét, még az életét is. És mindezt miért? Hogy eltemethesse Jézust! Micsoda hitvallás ez, testvérek!

Hány hívő embert tart fogva a félelem, és akadályozza meg őket abban, hogy Jézusról beszéljenek másoknak! Hányan nem merik kockáztatni a róluk másokban kialakult hamis, de nekik oly kényelmes image-t, hogy ne kelljen hitük miatt szenvedniük? Pedig mennyire szükség lenne korunkban az ilyen arimáthiai Józsefekre, akik tetteikkel Jézus mellett tanúskodnak! Az elmúlt napokban tették nyilvánossá az utolsó népszámlálás adatait, amelyekből kiderül: egyre kevesebben vallják magukat bármely keresztyén egyházhoz tartozónak! Mikor, ha nem most kellene tanúskodnunk arról, hogy Jézus Krisztusnál található meg az igazság és az élet! Félelmeink közepette gondoljunk a keresztre, és kérdezzük meg: Krisztus az életét adta értünk: valóban nem érdemli meg, hogy Óróra bizonyóságot tegyünk a szomszédainknak, barátainknak és ismerőseinknek? Ráadásul József egy halottnak vélt Jézus mellett állt ki! Még nem tudta, mi fog másnap történni! Minekünk pedig feltámadt és dicső Urunk van! Az ének szavaival kell könyörögnünk: ébredj bizonyágtévő Lélek, a várfalakra örök álljanak, kik bátran szólnak, s harcra készek, ha éj borul le, vagy ha kél a nap!

Másodszor vegyük észre, hogy nem csak hogy mindent kockáztattott Urunkért, hanem gyalázatot is vállalt érte! Gondoljunk abba is bele, hogy amikor József levette Jézus testét a keresztről, akkor kultikusan tisztátalannak tekintették a mózesi törvények szerint. Ugyanis aki holttestet érintett, annak nem volt szabad a templomba bemennie, estig tisztátalan volt. Mindez számunkra nem sok jelentőséggel bírt, de egy zsidó számára, különösen a páska ünnepén, nagyon is fontos volt! József vállalta, hogy a zsidók lenézzék őt, mert eltemette Jézust. Tudta, hogy irtózni fognak tőle, nagy ívben el fogják kerülni, nehogy véletlenül is megérintsék őt, de mégis megtette. Levette a testet a keresztről, és a sírba helyezte. Nem gondolom, hogy számára tisztátalan, vagy visszataszító lett volna Mesterének testét érinteni és eltemetni! Sőt! Valahol megtiszteltetés lehetett neki Jézus temetéséről gondoskodni, hisz szerette Őt! Inkább vállalta mások lenézését, és azt, hogy megalázza magát, mint sem hogy megtagadja Krisztustól ezt a tisztességet. Miért tette ezt? Mert Krisztus is vállalta a megaláztatást, megvettetést, sőt, még az átkot is, hogy meghaljon mindazért,

amit mennyei Atyja rábízott! Krisztus mindenkinél több gyalázatot szenvedett el, és ezt még inkább tudhatjuk mi, akiknek kijelentett, hogy Ő, Aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi megmeneküljünk általa! Krisztus nem szégyellt minket, bűnösöket magához fogadni, közösséget vállalni velünk, hogy megmenthessen minket!

Nem kell nagyon mondanunk, hogy manapság is lehet megalázó Krisztust követni. Sokan butának, hiszékenynek, megszállottnak tartják azokat, akik Jézus Krisztushoz ragaszkodnak. Tudománytalannak bélyegzik meg a Biblia állításait, üres hagyományoknak Isten akaratán alapuló értékrendünket, makacsságnak az Őhöz való ragaszkodásunkat. Sőt! Egyenesen szeretetlennek és diszkriminálóknak mondanak minket, mert Isten értékrendjéhez ragaszkodunk, és nem fogadunk és tűrünk el mindenféle erkölcstelenséget. De Krisztusért gyaláztatni számunkra megtiszteltetés, és Őérte rágalmakkal illetetni az egyik legnagyobb dicsőség. Ne hátráljunk meg, merjük megvallani Őt, és mindazt, amit tett értünk!

Végezetül pedig figyeljünk arra, hogy mennyi áldozatot hozott József azért, hogy eltemethesse Krisztust! Gyolcsot vett, hogy abba csavarhassa a testet. A gyolcs igen drága anyag volt, papok és királyok viselték akkoriban. És mindemellett egy teljesen új, sziklába vájt sírról mondott le József. Az ilyen sziklába vájt sírokért vetekedtek a jeruzsálemiek, csak nagyon gazdagok férhettek hozzá. Az ilyen sír nagyon hosszú ideig őrizte meg az elhunyt emlékét, hisz a szikla sokáig megmaradt. József, amikor Jézusért akart tenni valamit, a gyakorlatban tette azt. Nem úgy volt, hogy azt mondta: én a Jézusé vagyok, és aztán nem tett semmit. Amikor Jézusért akarunk tenni valamit, akkor bizony sokszor a magunkéból kell áldoznunk! Egyszer egy prédikációban olvastam egy régi történetet egy gyülekezet gondnokáról. Missziói konferencián volt, és miután elhangzott a beszámoló, felkérték arra, hogy imádkozzon. Ő azonban nem imádkozott, hanem a zsebében kezdett el keresgélni, és közben kérte, hogy vigyék oda neki a kosárkát, amibe az adományokat szokták tenni. Kivette a zsebében lévő összes pénzt, és bele tette a perselybe. A lelkész megszólalt: testvér, én nem adományt kértem, hanem azt, hogy imádkozzon értünk! Mire a gondnok azt felelte: nem tudok addig imádkozni, amíg nem adtam valamit, amíg nem tettem valamit! Úgy érezte, hogy először tennie kell valamit ezért a misszióért, és utána tud imádkozni, mert mindkettőt egyaránt fontosnak tartotta! József sem tudta tétlenül

nézni Mesterének temetetlen testét, hanem késztetést érzett arra, hogy eltemesse azt. Ma nem eltemetését várja tőlünk Urunk, hanem hogy az általa kapott életet hirdessük az embereknek, és hogy tegyünk meg mindent azért, hogy ők is találkozhassanak Megváltónkkal! Úgy, ahogy Jézus is mondja: az Urat, a Te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj! Tetteiben is mutakozzék meg a mi hitünk, azok is beszéljenek Óróla. Neki nem volt drága életével fizetnie értünk, akik nem tudtuk volna megfizetni végtelen nagy tartozásunkat mennyei Atyánknak! Ő mindent otthagyt, és megüresítette magát, hogy mi Őáltala mindent megnyerhessünk!

Buzdítson bennünket József példája, hisz Isten az Ő Fiának felmagasztalására akar indítani bennünket is! Az Ő halála ezért történt, jelenlegi uralkodása pedig még inkább ezért van. Ha mi hallgatunk, akkor a kövek fognak kiáltani! Adjon nekünk az Úr bátorságot, az érte vállalt gyalázat tisztességét, és áldozatkészséget, hogy Megváltó Urunknak élhessünk teljes életünkkel, nem félelem és rettegés közepe, hanem a Lélek bizonyosságával.

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy akkor is, amikor minket megkötöz a félelem, és rabul ejt a kétségbeesés, Te akkor is indítasz embereket arra, hogy hirdessék az evangéliumot, hogy bizonyosságot tegyenek a Te Fiad mellett. Köszönjük, hogy József példájából megláthatjuk, Te milyen bátorságot, odaszántságot vagy képes adni nekünk, hogy valóban bizonyosságot tehessünk az élet felől, amely megjelent számunkra.

Ugyanakkor, Urunk, nem tudunk úgy megállni előtted, hogy megalázza magunkat, ne kérjünk bocsánatot Tőled mulasztásainkért! Bocsásd meg nekünk, hogy oly sok mindent féltünk az életünkben, ami miatt nem merünk Rólad bizonyosságot tenni! Kérünk szabadíts meg ezektől a megkötözöttségektől, félelmektől! És kérünk add, hogy az érted való megaláztatást valóban értékesebbnek tartsuk, mintsem a világ dicséretét!

Kérünk, hogy mindazt, amivel megajándékoztál, amit ránk bízál ebben a földi életben, azt valóban sáfárként használva az evangélium terjesztésére használhassuk! Urunk, hisszük, hogy minderre egymagunk erőtlenség és képtelenség vagyunk, ezért kérjük, hogy Szentlelkedet küldd el közénk és munkáld ezt bennünk!

Hálát adunk Neked és dicsőítünk mindazért, amiket már elvégeztél bennünk! Köszönjük Urunk a már megtapasztalt ajándékaidat! Köszönjük az alkalmakat, amiket előkészítettél, és amelyekben bevontál bennünket az evangélium hirdetésébe! Kérünk, Urunk, hogy továbbra is tedd ezt, add, hogy közösségünk, gyülekezetünk és személyes életünk is Rólad való bizonyágtétel legyen ne csak szavakban, hanem tettekben is! Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy Te megelevenítesz, és efelé vezetsz bennünket! Kérünk, add, hogy valóban Benned bízzunk!

Ámen.

466.

Mason Lowell, 1792—1872.

Rád te- kint már hi- tem, Meg- vál- tóm,
 Is- te- nem, A Gol- go- tán: Halld kö-nyör-
 gé- se- met, És vedd el vét- ke- met;
 Mos- tan- tól hadd le- gyek Ti- ed csu- pán.

2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal! Meghaltál érettem; Add: szívem s életem Teérted éghessen, Forró lánggal!

3. Ha elfog útamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet! Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet: Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva-fogy, És a halál ahogy Jön már felém: Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet, Nálad hogy üdvömet Meglássam én.

Palmer Ray, 1808—1887.